

ansøgerlandene i så stort omfang som overhovedet muligt kommer med i processen og føler, at de har et ansvar for den? Det er jo regler, programmer, planer, som landene senere hen skal leve med, og så er det vel kun rimeligt og fair og i øvrigt uhyre fornuftigt, at de også er med til at udforme dem, at de bliver hørt, at de kan fremføre argumenter, og at de kan gøre deres interesser gældende. Det er netop også det, vi har lagt op at gøre en ekstra, styrket indsats for, og det er da et reelt fremskridt, at vi sætter fingeren på et punkt og siger: Lad os se, om vi kan gøre det endnu bedre på dette punkt.

Med hensyn til overgangsordningerne, som har været diskuteret ganske meget, mener jeg, at det efter debatten står helt klart, at det, der er lagt op til her, på den ene side er at sikre, at vi i fællesskab får tilrettelagt overgangsordninger, som er så miljømæssigt og økonomisk fornuftige som overhovedet muligt, giver mest muligt miljø for pengene, og ikke på tilfældig vis bevilger overgangsperioder, men på den anden side at strække en hånd ud til ansøgerlandene med et løfte om at bidrage med kapacitet og finansiering til at få lavet nogle fornuftige overgangsordninger, som de østeuropæiske befolkninger får gavn af, fordi de hurtigt får en miljøforbedring, som også resten af Europa får gavn af, fordi miljøet er et fælles anliggende, og også på det erhvervspolitiske plan får en fair og lige konkurrence så hurtigt som muligt.

Alt i alt synes jeg, at den allervigtigste konklusion efter debatten i dag er, at dér, hvor vi nu står i udvidelsesprocessen, er det afgørende, at vi virkelig sikrer, at befolkningerne i ansøgerlandene har hjertet med i udvidelsesprocessen, og at de får mulighed for via offentlige høringer og inddragelse i beslutningsprocessen og gennem deres forskellige organisationer og bevægelser at præge arbejdet. Det, der i sidste instans bliver helt afgørende for, om udvidelsesprocessen bliver en miljømæssig gevinst, er nemlig befolkningernes engagement og motivation til at deltage i arbejdet med at sikre bæredygtighed på alle niveauer i samfundet.

Tak for debatten.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Så er det miljø- og energiministeren, og lidt mere ro i salen ville være tiltrængt.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg vil også sige tak for diskussionen og sige tak til det flertal, som omfatter regeringspartierne,

Socialistisk Folkeparti, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti, fordi de har bekræftet den linje, vi har lagt med hensyn til udvidelsesforhandlingerne, når det drejer sig om miljø.

En af de flotte ting ved EU-samarbejdet, en af de gode ting ved det europæiske samarbejde er, at vi er i stand til at samle tidligere diktaturer op. Engang var det de tidligere borgerlige fascistiske diktaturer, der skulle samles op, hvad enten det var Grækenland, Spanien eller Portugal, og det skete ved at tage dem ind i varmen og give dem adgang, men også ved at stille krav til at samarbejde om at løfte niveauet – ikke bare med hensyn til demokrati, men også på en lang række andre områder, herunder miljø. Det er det samme, vi nu skal gøre over for de tidligere kommunistiske diktaturer. Det er positivt, det har vi også gjort, vi har haft en linje, og det er den linje, vedtagelsen bekræfter her i dag.

Jeg er glad for at se, at nu er korpset af medhjælpende ordførere i Venstre kommet tilbage efter den forlængede frokostpause. Hr. Hans Christian Schmidt var ikke selv i stand til at give det, men det er jo godt med samarbejde og fællesskab, så derfor kunne det være interessant at få bare ét konkret eksempel fra den tekst, der er lagt frem, hvor der brydes med den hidtidige linje i vores optagelsesforhandlinger, hvor der er et brud i forholdet til Kommissionen, eller hvor der er et brud på den linje, der har været ført fra dansk side, og som Venstre og De Konservative hidtil har stået bag. Det er jo fair nok, at man slår saltomortaler for at holde sig i form, men hvis andre skal se meningen med det, må der jo være en begrundelse for, at man går fra ét synspunkt til et andet.

Jeg synes i øvrigt, hr. Jørn Jespersen svarede glimrende på spørgsmålet om, hvad der er nyt i denne vedtagelse, og det tror jeg bestemt ikke er kontroversielt for Venstre og De Konservative. At man prøver at inddrage ansøgerlandene mere aktivt i arbejdet med det 6. miljøhandlingsplanforslag, vi diskuterer i EU, og de øvrige strategier, synes jeg er positivt. Det er også det, det svenske formandskab prøver at gøre, og det arbejder vi godt sammen om.

Men bortset fra, at der snart skal være valg, og ud over at nogle gerne vil slå saltomortaler, og nogle nye ordførere gerne vil vise, at de er næsten lige så gode, om end ikke helt så gode som den egentlige ordfører, er det store, ubesvarlige spørgsmål: Hvor er der bare ét eneste lille, konkret eksempel på, at der står noget i denne tekst, som man er uenig i?